

СИРОМАШКА РАДОСТЪ

Разказъ

ТАЗИ вечеръ Горанъ си легна много късно. Работата бѣше голѣма. Пъкъ и утре нѣма рано да се става, както презъ другитѣ дни. Той бѣше тъй изморенъ! И какъ да не се измори, когато съ малката си количка тази вечеръ на нѣколко пѣти обиколи квартала, въ който се намира хлѣбарницата на господаря му. Горанъ разнася почти въ всички къщи хлѣбъ. А днесъ той разнесе на всичкитѣ по за два дена. Защото утре и други день сж голѣмитѣ зимни празници — Коледа.

Напълнилъ сандѣчето на двуколната си количка съ топълъ хлѣбъ, отъ който излиза лека пара въ студения въздухъ, той се впрѣга въ нея и я тегли изъ дълбокия снѣгъ. Дето снѣгътъ е отъкънъ, количката върви по-леко, но изъ по-затѣнитѣ улички той кара направо презъ натрупания снѣгъ и остава следъ себе си две дълбоки бразди. Отъ обѣдъ Горанъ трѣгна да разнася хлѣба. Небето е натежало куршумено-сиво, сякашъ иска да се слѣе съ земята. А хората, като обезпокоени мравки, бързатъ нагоре-надолу да си свършатъ работата, докато още не е мръкнало. И Горанъ бърза отъ къща на къща. Но не може всичкитѣ да обиколи. По много хлѣбъ трѣбва да остави, а наведнажъ въ количката не може да се вземе. Не му е студено. Той се топли, като тегли тежката колички... Така работи до вечерята, когато отъ почернѣлото небе се заизсипаха едри снѣжни парцали. Бѣха му останали нѣколко отдалечени къщи. Доста умеренъ, той и тѣхъ обиколи и късно вечерята се прибра въ хлѣбарницата.

Когато се изкачи надъ фурната и се обтегна на чергицата, топлината на пещята го

приятно помилва и той забрави умората и студа. Сега той е самъ и свободенъ. И може да си мисли за всичко, каквото е видѣлъ. Бѣдни вечеръ е. А той е самъ. Да и сега на село при дѣда си и майка си! Сиромашка и тѣхната къща, но пакъ е весело тая вечеръ край огнището, на което прѣщи буенъ огънь и освѣтлява задимената собичка.

И мъжа, като хвърленъ камъкъ, падна въ сърдцето на Горана. Две сълзички се търкуляха по бузитѣ му. Заплака. И най-последно заспа...

ГОРАНЪ върви изъ своитѣ улици. Но леко му е, количка не тегли. Като всички и той се блѣска, но никой никому не се сърди. Всѣки е странно усмихнатъ и унесенъ въ нѣкаква скрита своя радостъ. Горанъ ги гледа и се чуди, защо хората днесъ сж добри. Нѣщо хубаво е влѣзло въ сърдцата на хората. Както си мислѣше така, заглежданъ въ единъ дюкянъ, нѣщо го бодна за ржката и той се стресна. И се обърна. Една млада госпожа носѣше въ едната си ржка елхово дърво, а въ другата нѣколко пакета. Тежеше ѝ голѣмиятъ то-

варъ. На Горана свѣтна. Утре е Коледа! Господжата носи коледна елха. Тя бѣше вече отминала, когато му дойде нѣщо на ума. Бързо настигна госпожата.

— Госпожо, дайте да Ви занеса елхата. Нищо нѣма да ми давате.

— Ахъ, колко ще ти бѣда благодарна, добро момче. Азъ ще те възнаградя.

Горанъ пое на рамото си елхата и трѣгна следъ госпожата. Колко му е леко, сякашъ нищо не носи.

— Ето къщата ми, — каза госпожата, като се спрѣ предъ една желѣзна врата и ху-

